

60362

Molitev Jeremije, velikega preroka in domoljuba.

(Prevod iz svetega pisma.)

Oj, spomni, spomni se, Gospod,
nezgod, ki tarejo naš rod,
glej bridko našo to sramoto,
— zanesi s svojo nam togo! —

Oh, dedna naša sveta last
zunanjem padla je v oblast,
in domi naši, domovina
lastnina vse je zdaj tujčina.

Sirot ubogih četa smo,
brez varha, brez očeta smo,
in mamke naše, kot udove,
gojé s solzámi nas sinove.

Še vodo, virov naših dar,
Zdaj pijemo za drag denar,
in drva (z) dednih naših logov
kupu jemo zdaj od trinogov.

Podjarmil je nasilnik nas,
in vlačí krut za tilnik nas;
a zdelanim z neznosnim trdom
ne dovoli počitka udom.

Da bi gladú ne ginili,
za kruh smo suh se vduinili,
roké smo dali Egipčanom,
jih posodili Asirjanom.

Grešil naš oče je in ded,
ní več jih! Proč so v nedogled;
na s tarejo pa njih dolgovi,
mi nosimo jih, — njih sinovi.

Oh, naši služniki nekdam,
nam gospodarji so sedaj,
in ní ga, ní, da nas bi vtěšil,
in nas iz krutih rok njih rešil.

Življenje mi zastavljamo,
da kruha si nabavljamo,
cló v puščah ga iščočim, meči
povsod pretijo nam moreči.

Suší, črní se koža nam,
ko v peči se godí drvám;
ne ogenj, pač pa groza glada
nad nami s tako silo vlada.

Žené so nam ponizali,
pohotno jim se bližali,
in deve v mestih Judskih čiste
nam skrunijo pošasti tiste.

In kneze s kruto so rokó,
obesili na les z vrvjó,
in kri v obraz jim nič ne šine,
ko sramoté nam starejšine.

Ni dece se ne vsmilijo,
jo k delom sužnjim silijo,
pod težo drv se v hudem trudi
šibijo revam šibki udi.

Kjé naših starejšin je zbor?
Pri vratih*) prazen njih je dvor;
molčí mladíne naše pšesem,
že davno, davno čul je nšesem.

Veselo naše prej srcé
zdaj polni bridko nam gorjé,
namesto pesmi sladkih brenka
zvení nam žalostinka grenka.

Gorjé nam! Ker grešili smo,
radóst in čast zgubili smo,
veselja krona, krona slave
nam padla je s ponosne glave.

Zató pa bridko nam gorjé
Zdaj polni žalostno srcé,
zató oči so se skalile,
solzé so slane jih zalile.

In plakamo tu dan na dan,
ker hrib Sijonski je razdjan,
in brez strahú se tu, — tatice! —
zdaj zvite klatijo lesice.

Vse naše proč je, proč, Gospod,
a ti živiš iz roda v rod,
ní letom Tvojim večnim broja,
Tvoj tron bo v vek in vlada Tvoja.

Ti večen si, le časni mí,
mar zabiš nas na veke Ti?
Na veke mar si nas zapústil,
obsodbo za vseláj izustil?

Zavrgel si, zapústil nas,
od nas odvrnil svoj obráz,
zavrgel nas si v jezi hudi;
a milost Tvoja spet se vzbúdi!

Obrni spet se k nam, Gospód,
in k Tebi Tvoj se vrne rod,
dni davne sreče nam obnóvi,
ko prejšnje dni nas blagoslóvi!

S. Gregorčič.

*) Orijentalci so imeli svoje zборе pri
mestnih vratih.

030052241